

VIẾT CHO NGƯỜI NÀM XUỐNG

Linh Chi NTC

Bầu trời mùa thu San Jose se lạnh ! Ra ngoài đường tôi phải choàng thêm cái áo len mỏng, có lúc cũng hơi rung mình thấm lạnh...Cái lạnh ở ngoài trời và cái lạnh ở trong lòng làm mình cảm thấy hơi tê tái... Và trong nỗi buồn da diết khi nghĩ về cuộc sống không suông sẻ của một kiếp người, tôi cảm thấy đời người sao khổ ải quá , và thoát chùng như bóng câu qua cửa sổ . Thấy đó rồi mất đó ! Có rồi lại không ....Dù biết việc gì đến sẽ đến, không ai qua khỏi sinh, lão, bệnh, tử . Nhưng tôi vẫn bang hoàng khi nghe tin Ông Ngô khắc Tĩnh, sinh trưởng tại Ninh Thuận, vốn là cựu Tổng trưởng của Bộ Văn hoá Giáo Dục Việt Nam Cộng Hoà vừa mới từ trần. Ông thọ 82 tuổi.

Nếu có ai gặp qua ông ít nhất một lần vẫn không quên được dáng người tầm thước, đẹp người, ăn nói dịu dàng hòa nhã với một kiến thức sâu rộng làm thu hút người đối diện , cho ta một cảm giác kính trọng và gần gũi trong tư cách tiếp chuyện của ông .

Ông đậu Tiến sĩ Dược khoa tại Đại học Toulouse ở Pháp quốc . Thời Đệ nhất Cộng Hòa miền Nam Việt Nam ông làm Dân biểu Quốc hội . Thời Đệ nhị Cộng Hòa ông làm Tổng trưởng Thông tin Báo chí rồi Tổng trưởng Văn Hoá Giáo Dục cho đến ngày mất nước...

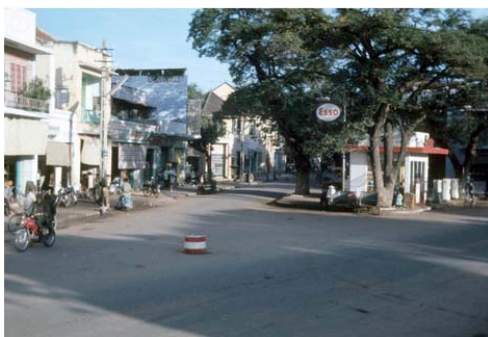
Về cuối đời, ông không được may mắn như những người khác. Năm 1975, vận nước đổi thay, ông đã ngồi tù hơn 13 năm ròng rã . Khi ra khỏi trại tập trung Cộng sản, ông qua Mỹ theo diện ODP được đoàn tụ với gia đình trong tuổi già bóng xế. Có một dịp tôi cùng đi với anh chị Nguyễn viết Kinh, tôi hân hạnh được gặp lại ông tại tư thất của ông tại San Jose. Vẫn khuôn mặt hiền hậu thông thái , vẫn lối nói chuyện dịu dàng tử tế, với những kiến thức và kinh nghiệm bao quát về đủ mọi chuyện đã làm tôi say sưa theo dõi và mở rộng tầm mắt mình khi nhìn về mọi khía cạnh của cuộc sống chung quanh. Nhất là khi nói về quê hương Ninh Thuận. Ông hỏi tôi đủ chuyện và cùng nhắc lại nơi nọ chốn kia mà bù ngùi... Đã mười năm rồi mà tôi vẫn nhớ mãi lần thăm viếng đó .

Là một nhà giáo của thời kỳ ông làm Tổng trưởng, tôi luôn trân trọng và quý mến ông...Và chúng ta cũng hãnh diện về quê hương Ninh Thuận, ông là một trong những người lãnh đạo mẫn cán của quốc gia... Trong những ngày cuối đời, tuổi già rồi bệnh tật và nằm một chỗ. Tôi nghĩ ông đã chiêm nghiệm được cuộc đời, sự trầm luân của kiếp người và của nhân tình thế thái...Và tôi nghĩ khi xa xứ, nhất là gần cuối đời, ai lại không nhớ và thả hồn về chốn xưa , nơi mở mắt chào đời, nơi chôn nhau cắt rún , nơi có những kỷ niệm khó quên của thời niên thiếu, ai lại không mơ ước có ngày mình trở về quê cũ , để nhìn ngắm lại những con đường, những hàng cây, có chiếc cầu bắt ngang dòng sông bên bồi bên lở, những vườn cây ăn trái trĩu cành của thời tuổi đại mà bồi hồi nhớ lại những kỷ niệm xưa...Để thấy lòng mình rung động và thương cảm dạt dào....

Cùng nỗi nhớ về quê hương, tôi còn nhớ ngày thân mẫu anh Hoàng đức Châu , Hoàng đức Nhã qua đời , linh cửu quàn tại nghĩa trang Oak Hill, bà con Ninh Thuận tha hương cùng tụ tập để thăm viếng. Ông Nguyễn văn Thiệu, công dân số 1 của quốc gia nhìn bà con mình cười mà nói rằng: “Chúng ta thế nào rồi cũng về lại quê hương Ninh Thuận, bắt cá chột Đầm Vua nấu canh chua ăn, bà con nhé! Nghe Tổng Thống nói thế tôi xúc động quá, vội quay đi để dấu hai dòng nước mắt tuôn trào...”

Ở Ninh Thuận của mình, Đầm Vua nằm ở Khánh Tường (vào thời xa xưa, đầm này là của Vua Chiêm Thành). Từ Tri Thủy, quê của Tổng Thống đi xuống khoảng hai cây số, nơi có cá chột nổi tiếng nấu canh chua ăn rất ngon. Đó là thời trước, bây giờ Đầm Vua đâu còn nữa, họ đã san bằng để làm ruộng muối (trong đó có ba trăm mẫu đất của nhà tôi) mà Tổng Thống đâu có biết, Ông cứ nghĩ Đầm Vua vẫn còn như thuở thiếu thời ông thường thấy ở quê nhà... Bà con mình có thấy không, một ước vọng thật tầm thường thật nhỏ nhoi vẫn ấp ủ trong lòng mà Tổng Thống chưa thực hiện được thì ông đã qua đời. Mỗi lần nghĩ về quê hương của mình, nhớ đến lời nói của Tổng Thống, tôi thấy thương ông vô hạn. Bà con mình có thấy không, dù đã từng là Tổng Thống, mà trong tâm tư ông, lúc nào cũng nhớ về quê hương dấu yêu, nơi ông đã sống với biết bao kỷ niệm khó quên của thời thơ ấu, mà khi gặp lại những đồng hương, ông đã thốt thành lời. Và , tôi nghĩ, trong mỗi người trong chúng ta, ai cũng đều như thế cả.

Nói về quê hương Ninh Thuận, cứ nhắm mắt và tưởng nhớ về Phan Rang xưa, ai mà không biết tiệm thuốc tây to lớn đầu tiên mang bằng hiệu Ngô khắc Tĩnh là nơi thị tứ, nằm ngay góc giữa đường Thống Nhất và Ngô Quyền, cùng trước mặt chợ Phan Rang và bến xe, khi thành phố trên đã phát triển . Hầu như tên ông được nhắc trên môi của mọi người dân khi đau bệnh đi mua thuốc hoặc nơi hẹn gặp nhau. Hỏi: Ở đâu ? - Ở trước tiệm thuốc tây Ngô khắc Tĩnh ... Là xong ngay !

Giờ đây, ông đang nằm đó, mắt khép lại. Khuôn mặt bình thản vô cùng, bỏ lại hết những danh lợi cao sang cũng như những khốn khổ cùng cực của kiếp tù hành hạ... Nhìn khung hình ông, vẫn nụ cười hiền

hoà phúc hậu như thuở nào! Thấp nén hương, tôi cảm thấy nước mắt trào...

Chúng tôi, những đồng hương thân hữu của ông, gửi đến ông tràng hoa lan tím với hàng chữ “ Vô Cùng Thương Tiếc ” và những lời phân ưu trên báo . Chúng tôi nhìn ông lần cuối và xin vĩnh biệt ông... Tang quyến ông sẽ thiêu thân xác ông và rải xuống biển... Có thể cuồng lưu của bờ Tây Thái Bình Dương sẽ đưa tro cốt ông về bờ Đông Thái Bình Dương... Và biết đâu trong từng hạt bụi ấy sẽ trôi dạt về quê hương Ninh Thuận.... Tìm lại nơi mở mắt chào đời !

Cuộc đời vốn dĩ vô thường, cát bụi cũng sẽ trở về với cát bụi mà thôi . Nhắm mắt xuôi tay là buông tất cả , cả những danh lợi sung sướng lẫn những nỗi đau khổ nhục nhằn...

Chúng tôi cùng cầu nguyện linh hồn ông mãi mãi an vui nơi chốn Vĩnh Hằng.

Linh Chi NTC